

בס"ד ❖ שב"ק פרשת עקב ❖ כ"ב מנחם אב התשס"ח ❖ גיליון מספר 207 ❖ שנה רביעית
 יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום ❖ מרכז תורני ללימוד פנימיות התורה והחסידות
 לאורו של כ"ק האדמו"ר מקומרנא רבי שלום ספרין זצוק"ל

מאורות שלום

העלון השבועי שלך

✦ קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 ✦ העורך: בן ישי עוזיהו ✦
 כתובת אתר אינטרנט <http://www.ohrshalom.net> ✦ כתובת דואר אלקטרוני info@ohrshalom.net

נר ה' נשמת אדם
העלון יוצא לעילוי נשמת חיילי צה"ל שמסרו נפשם על קידוש ה'
ולעילוי נשמת מירה בת אביגדור ז"ל
 ת.נ.צ.ב.ה

מאורות הפרשה - השכחה ומקורה

הסמ"ג מספר בהקדמת ספרו: ולכן הנני משה בן יעקב נתתי פני לחבר שני הספרים... ויעזרני א-לקי גליות ישראל
 יתברך שמו על המלאכה לעשות אותה. וגם בענין לאוין בא אלי בחלום ענין מראה בזה הלשון: "הנה שכחת את
 העיקר, 'השמר לך פן תשכח את ה' א-לקיך". כי לא היה בדעתי לחברו במנין הלאוין. וגם רבינו משה (=הרמב"ם)
 לא הזכירו במנין. ואתבונן אליו בבקר והנה יסוד גדול הוא ביראת ה'.. ואכן, בלא תעשה ס"ד מונה הסמ"ג לאו זה:
 'השמר לך פן תשכח את ה' א-לקיך - אזהרה שלא יתגאו בני ישראל כשהקב"ה משפיע להם טובה... הסמ"ג לומד,
 ששכחת ה' נובעת מגאווה, כפי שאומרת הגמרא וכפי שניתן לראות מן הפסוקים בפרשה "השמר לך פן תשכח את ה'
 אלהיך לבלתי שמר מצותיו ומשפטיו וחקתיו אשר אנכי מצוך היום. פן תאכל ושבעת ובתים טבים תבנה וישבת.
 ובקרב וצאנך ירבין וכסף וזהב ירבה לך וכל אשר לך ירבה. **ורם ללבך ושכחת את ה' אלהיך המוציאך מארץ מצרים**
מבית עבדים". הנה למדים אנו, שמקור שכחת ה' הוא קלקול במידות. מי שמידותיו מתוקנות מכיר את מקומו,
 וממילא יודע הוא שיש מעליו א-לוה, שמנהיג את עולמו ונותן לאדם כח לעשות חיל. אך מי שהוא פגום במידותיו,
 ורואה רק את עצמו, הרי הוא מרגיש כבעל הכח והיכולת. ואינו נותן מקום לשום דבר בעולם מלבדו, ובהכרח שוכח
 שיש מעליו את שורש ומקור הכוחות כולם, והוא אשר משפיע גם עליו את כוחו. בפרשת ואתחנן מופיע איסור שכחה
 נוסף, "רק השמר לך ושמר נפשך מאד פן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך ופן יסורו מלבבך כל ימי חיך והודעתם
 לבניך ולבני בניך. יום אשר עמדת לפני ה' אלהיך בחרב באמר ה' אלי הקהל לי את העם ואשמעם את דברי אשר
 ילמדון ליראה אתי כל הימים אשר הם חיים על האדמה ואת בניהם ילמדון". ויש לברר מה מקור שכחה זו? כיצד
 עם ישראל יכול לשכוח את מעמד הר סיני? אך תשובה לשאלה חריפה זו מצויה בפסוקים בהמשך "וידבר ה' אליכם
 מתוך האש קול דברים אתם שמעים ותמונה אינכם ראים זולתי קול. ויגד לכם את בריתו אשר צוה אתכם לעשות
 עשרת הדברים ויכתבם על שני לוחות אבנים. ואתי צוה ה' בעת ההוא ללמד אתכם חקים ומשפטים לעשתכם אתם
 בארץ אשר אתם עברים שמה לרשתה. ונשמרתם מאד לנפשתיכם **כי לא ראיתם כל תמונה ביום דבר ה' אליכם**
 בחרב מתוך האש".

ואמר האדמו"ר שמפסוקים אלו למדים אנו שלאדם יש נטייה וצורך בהגשמה, מעצם איסור פסל ותמונה באים אנו
 להבנה שבנפש האדם יתכן ויחסר לו אמצעים אלו, והם הגורמים שנשכח את מעמד הר סיני שבו לא ראינו כל פסל
 וכל תמונה. התורה בשל היותה מופשטת, מעוררת דרישה לראות את הכל בעיניים. אך גדולתה של התורה בכך
 שהיא ניתנה מהשי"ת, מקורה הוא מעל העולם, ולא ניתן להבנתו ולהשגתו, לכן מדגישה התורה את איסור עשיית
 פסל ותמונה. וגם כשיאמרו הגויים כי "רק עם חכם ונבון הגוי הגדול הזה", וגדולתה של התורה אכן תתגלה בעולם
 הזה לעיני כל חי, עד זמן זה ישנו רצון של האדם לראות את כל התורה בעיניו ורצונו להשיג את כל התורה בכלי
 שכלו, והנה הוא עלול לבנות פסל ותמונה אם לא בפועל אז בליבו ובמחשבותיו.

נמצא שמקור השכחה שרוי בקלקול המידות. אדם שיש בו שכל ונפש גסים, דורש הגשמה, ורוצה נוא להוריד את
 דברי התורה הקדושה לכלי שכלו המצומצמים והמוגבלים, אך בעל נפש מרוממת ובעל מידות מתוקנות, ענוה
 וביטול אמיתיים דוחים את הצורך בהגשמה. ושורש מקור השכחה היא הגאווה, שמונעת מן האדם את היכולת שלו
 לקבל, דברי התורה ואמונה בה'. מי שהוא הכל כלול בו, "שוכח" שהקב"ה אין עוד מלבדו ושאלו צריך להתבטל.
 וזה שאמר הפסוק "והיה עקב תשמעון", כי בעת דחק שכחה בבחינת "עקב" מקום הנמוך שבאדם, צריך להתחזק
 במידת ענוה ולשבור את הגאווה שקר ומרמה, ואזי יקוים בו "ואהבך והרבך".

מאורות בן ביתי

לא יתייצב איש בפניכם פחדכם ומוראכם יתן ה'
אלהיכם על פני כל הארץ אשר תדרכו בה כאשר דיבר
לכם. ר"ל לא יתייצב איש בליעל הסיימ בפניכם שלא
לעבוד ח"ו לקב"ה, אלא פחדכם בזכות יצחק אבינו ע"ה
ומוראכם בזכות יעקב אבינו ע"ה, יתן הקב"ה לכם שלא
יגש עליכם שום זר, אלא תדע בבירור ה' אלקיכם הוא
על פני כל הארץ מלא כל הארץ כבודו לית אתר פנוי
מיניה אשר תדרכו בה אפילו חוץ לארץ, כי עתידה ארץ
ישראל להתפשט על כל הארצות כאשר דבר ה'.

מאורות נתיב מצותיך למהרי"א מקומרנא

ללכת בכל דרכיו ולדבקה בו - ודע שכל ספר הזוהר
וחיוב לימודו, וחיוב לימוד של כתבי מרן האר"י, הכל
מצות עשה לדבקה בו, ולידע שיש טלוח מצוי בידיעה
קדושה בפרט, וביחודים ואהבה ויראה ואחדות.

והשמר בני ואחי מספרי המחקר כמו מאש של גיהנם,
ומספר חוקר ומקובל, קל"ח פתחי חכמה, יושר לבב,
וכיוצא, וספר שומר אמונים - הוא נקי וטהור, נב"ב
בקו האמת והצדק.

מאורות הסיפור החסידי -

תקציר: ר' בערל היה מהמיוחדים בחבורתו של הרה"ק רבי פנחס מקוריץ, היה שקוע כולו בתורה ועבודת ה' בלא לעזור בביתו, אשתו ביקשה
מרבי פנחס שיצוה על בעלה שיעמוד בחנות שעתיים ביום כדי שתוכל להתמסר גם לילדיה, רבי פנחס הסכים לכך.

בשמחה ובספק רב שבה לחנותה ופניה העצובות לא היו עוד. בטוחה היא שבעלה יצית לפקודת רבו ומורו, אשר אליו הוא דבוק בכל נימי נפשו.
ואכן לאחר שניצטוה ר' דוב בער בפקודת הרבי לעיוב לשעתים בכל יום את כתלי ביהמ"ד, ולרדת אל עולם הגשם - פקודתו שמרה נפשו, וללא
עוררין קיים את ציווי רבו. אך תנאי ללא פשרות התנה עם זוגתו: "שעתיים תמימות אתי על המשמר בבית המסחר, אך אף לא לרגע קטן
מעבר לכך, אפילו אם יכלה הזמן באמצע מסחר מסועף וסבוך - אניה הכל ואשוב לבית חיי להיכל התורה". אשתו הצדקת הסכימה ללא אומר
ודברים לתנאי שהציב לפניה.

והיה היום והנה הופיע בבית העסק "פריץ מפורסם אשר כל אנשי קוריץ חרדו לקראתו. אתרע מזלו של ר' דוב והפריץ הגיע באותן שעות שהופקדו
בידיו. ר' דוב שליבו ניבא לו רעות, שאל ברדת את הפריץ, במה יוכל לשרתו.

"מת לנו אחד מבני המשפחה, וזקוק אני בדחיפות לכמות נכבדה של בדים משובחים, אריגים עשויים משיראין מעולים לצורך תפירת התכריכין
לפי כבוד המת."

אין לי בחנותי אריגים כלל וכלל", השיב ר' דוב. "ידעתי זאת מלכתחילה", אמר הפריץ, אך נכנסתי לחנותך דיקא, כי מכירך אני זה מכבר, והנד
בעיני איש מהימן שאפשר לסמוך עליו, שלא יוליכני שולל. סוחרי האריגים בקוריץ ידועים לי כרמאים. חושש אני שמא אשלם להם במיטב כספי,
אך אקבל אריגים בעלי איכות ירודה, לכן באתי לשחר פניך, אתן לך סכום נכבד מאוד, ואתה תסבב בפתחי הסוחרים ותקנה מהם סחורה
משובחת, בסופו של דבר יפול לידך רוח הגון, בו תוכל להתפרנס בכבוד תקופה ממושכת, ואף להרחיב את העסק שלך."
ר' דוב שהתירא להסתבך עם אדון מכובד זה, סירב לכתחילה, אך האדון הפציר בו עד למאוד, ואף איים עליו שמרה תהיה אחריתו, אם יעז להפך
צו של פריץ כמותו.

בלית ברירה קיבל עליו ר' דוב את המשימה, ומיהר לשוק כדי להשיג את הבדים המשובחים בהם חפץ הפריץ. שעה ארוכה התמקח עם הסוחרים
הממולחים, עד אשר השיג כמות נכבדה של אריגים מעולים.

לפתע הציץ ר' דוב בשעונו, ונחרד למראה השעה, נותרו לו אך רגעים ספורים למלאת השעתיים שהקציב לעניני ה"עסק". כחץ מקשת נטל ר'
דוב את הבדים שהשיג ואץ במהירות לעבר חנותו.

"אדון נכבד, זמני דוחק בי מאוד" קרא ר' דוב. "הנה הצלחתי להשביע את רצונך ורכשתי כמות נכבדה של שיראין מפוארים לכבוד המת. אנא
שחררני ואסגור את החנות."

הפריץ בראותו את הבדים ההדורים שלנוכח פניו, אמר, יפה מאוד דוב, אך אין הכמות הזאת מספקת, חפץ אני באריגים רבים ככל האפשר, הנה
לפניך סכום נוסף ורכוש עבורי סחורה נוספת.

אל נא אדוניי, התחנן ר' דוב, "איני יכול לשהות אף לא רגע קט, חייב אני לסגור את החנות זה עתה, אנא הנח לי לנעול את העסק."
"יהודון ארור!!" זעק הפריץ בגבור זעמו, "אתה תמלא את פקודתי ללא אומר ודברים! קח ממני את הכסף ואוץ מהרה להשיג את אשר צייתך!"
"אם אין האדון הולך לדרכי, השיב ר' דוב בעוז, "עובד אני אותך בחנות ואץ אנכי לעניני, כי לא אוכל להתמהמה כאן כלל..."